

יהודים דתיים לעבור עבירה ולקנותו, מגוי חבת - תאורגן פניה הפגנתית ליבאנים שיביאו בשר טרף.

הליגה תרכו סביבה את אורחי המדינה המונגדים לשלילת חופשם מצד הדתיים, ההולכים ונגררים אחר האלמנטים הקיצוניים שבקרוב, כנטורי קרתא בירושלים, שעברו מרגימה באבנים להצתת מכוניות.

בין צעירי ירושלים והסטודנטים, המרוי כזים בקפה "עטרה", לא עוררה המהפכה של קפה "זיכל" התלהבות יתרה. שם סברו, כי פטיציות לא תועלנה; כי פעולה המונית לא תעורר את התגובה המכרעת המקוה. הפתרון האמיתי: טרור נגדי, הפגנות אל-מות, התקפת הדתיים במרכזם שלהם, לפי שיטת קיבוצי הפלמ"ח בפרוודור ירושלים, שעלו בשעתו לירושלמה ושרבו את הפגנות הדתיים בפנינת הסערה במאה-שערים.

מכיון שחייגים אלה כוללים אנשי מחתרת משוחררים לרוב, המרגישים מכבד בחוסר פעילות מעניינת, לא היה ספק רב, כי תקום קבוצת-פעולה, שתעמיד מול ההלכה של הליגה את המעשה של בקבוק-הבזוי.

כשעים

הפנצ'ד של גיוהן ג'קסון

יום אחד, בסוף חודש מרץ בשנה ש' עברה, הוצמד מנהל בנק א"י למסחר בפני חידה. פענוחה לא הצריך בלש כשרלוק הולמס, ואפילו לא את עוזרו. באותו יום נתקבלו בבנק שלשה צ'קים, שחתמימותיהם מוזיפות. לפי מספר הפנקס נקבע, כי בעל הצ'קים הוא מר מאיר עזרא, אך בשלשי המקרים חתומים עליהם שמות אחרים. היה ברור, כי החותמים השתמשו בפנקס הצ'קים של מר עזרא ומשום כך לא שולמו הסכומים הנקובים בהם: 48, 16 ו-8 ל"י רות. שלשה הצ'קים נכתבו לפקודת בעלי חנויות למשקאות.

למשטרה היה מיד ברור הדבר, תאריך הצ'קים היה: 1907 במרץ. יום קודם לכן, 18 במרץ, הודיע מר עזרא למשטרה, כי מכוניתו נגנבה בשעה שחנתה ברחוב ליד משרדו. בפנים המכונית היה תיק עזר ובי-תוכו - פנקס הצ'קים.

ממהרים לנשף... בעלי החנויות למשקאות סיפרו, כי שני אנשים אלגנטיים ביקרו בעסקיהם בשעה שעמדו כבר לס' גור את החנויות. הם קנו משקאות משוכ' חים ביותר ונעזינים. בכל שלשה המקרים טענו האנשים, כי השעה מאוחרת והם לא הספיקו לגשת לבנק, מאחר ששניהם עיב' דים במשך היום ואילו עתה הם עורכים נשפיה, ומוכרחים לקנות את כל המצרכים הללו. הואיל ולא היו להם מזומנים, שאלו ברוב אריותה אם בעלי העסקים יסכימו לקבל צ'ק, והללו הסכימו ללא היסוסים. אולם אחד מהם ביקש מהאנשים כי ימסרו לו את מספרי תעודות הויהויה שלהם. אחד הקונים עשה כן.

המשטרה פתחה בחקירה. למחרת הופיע אדם רביעי, אף הוא בעל חנות מעדנים במזרח תל-אביב, ובידו צ'ק על 15 לירות, החתום על ידי גיוהן ג'קסון. גם הצ'ק הזה היה מפנקס של מר עזרא. לדברי בעל הצ'ק (שכבר ביקר קודם לכן בבנק א"י למסחר...) היה חותם הצ'ק אמריקאי בשם זה, ועמו בחור יהודי שימש מתורגמן. אולם תיאור שני הגיטלמנים התאים בדיוק

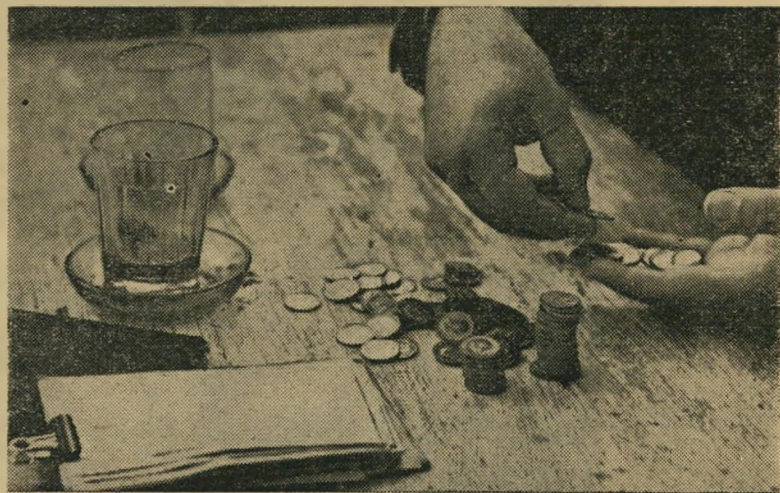
לתיאוריהם של יתר השלשה, בעלי החנוי-יות..

גיוהן ג'קסון היה, לדברי החנוני הרביעי, אדם נחמד ואדיב, אמריקאי במאה אחוזי, כפי הנראה תייר, הוא סיפר כי הוא מסייר בארץ וכמעט אינו מודמן לתל אביב במ' שן היום. עכשיו, אמר, הוא ממחר ל"פאר" טי", לשם הוומן על ידי "בוים" ו"גירלס" ישראלים נחמדים, ועז חשקו להביא להם כמה דברים טובים. "אתה מביני", העיר האמריקאי, "עתה, בימי צנע אצלכם, שמי חים האנשים, כאשר מביאים להם דברים טובים".

9+6=15. החשבון. בעד המעדנים היה תשע לירות. אמר החנוני, כי הואיל והא-מריקאי הוא במצב קשה, ואינו מודמן ב-

המשמעות של הפעילים. הפנצ'ד הזה עלה לדושינסקי בשלש שנות מאסר, שהטיל עליו בשבוע שעבר כבי' השופט המחוזי קסן. קונה המשקאות השני נעצר בינתיים אף הוא. היה זה אריה חסון, ול-דברי המשטרה היתה זו עבירתו הראשונה. חסון נידון לשנה אחת.

בהופיעם בפני השופט ללא עורך דין, התנהל "דו קרב משפטי" מענין בין הנא-שם מספר אחד (דושינסקי-צ'קסון) ובין ה' הובע, סגן פרקליט המחוז, בנימין טומק' ביץ, שגילה בפני השופט את פרשת היי-נות, הצ'קים והמכונית. אמר ההובע טומ' קביץ: "הבאנו את האיש לפי סעיף 337" (זיוף מסמכים). קפץ הנאשם מספר אחד ממקומו וענה לעומתו: "מדוע דוק 337? אני לא מסכים! מה יש לך כדי להוכיח

ר'ח' לייזנבלום: בורמת הוהב בפעוהה בן-גוריון לא יסאר..

יום בתל אביב, מוכן הוא, החנוני, לתת לו עוד 6 לירות ולקבל ממנו צ'ק על סכום כולל של 15 לירות. וכך עשו. למ' חרת נוכח לדעת, כי הצ'ק של גיוהן ג'קסון מקורו - פנקסו הגנוב של מר מאיר עז'רא..

ג'קסון הפך לדושינסקי. המשטרה פתחה בחקירה מקבילה לזו, שהתנהלה ב-ד' המכונית הגנובה. הגם שלא היה ברור, אם המכונית נגנבה על ידי אותם האנשים, שהשתמשו אחר-כך בצ'קים. מותר היה לשער שלפחות קיים קשר בין שני הפ'שעים. עברו שבועות ללא תוצאות.

פחות מכל יחסה המשטרה חשיבות למספר תעודת הויהויה, לא ימסרו את מספר תעודת הויהויה שלהם - דבר זה היה ברור. אולם בכל זאת בדקו את מספר התעודה ונדוע למשטרה, כי המספר הניל שייך לת' עודת הויהויה של אחד בשם ישראל דושי-נסקי. בשביל המשטרה היה זה סנסציוני... ישראל דושינסקי ידוע למשטרה לא מתמול שלשום, "יתכן", חשב החוקר, "כי יש כאן מקריות נדירה; מישהו מסר מספר של תעודת זיהוי מתאימה לזו של דושינסקי. הרי צפור כדושינסקי לא תעשה כדבר ה' זה". הלכו אל דושינסקי לבדוק את הדבר - והוא הודה מיד. "כן", אמר, "המספר של תעודת הזיהוי - זה היה פנצ'ר אמ' תי".

גרם גילוי המשטרה זעזוע רציני בשוק הדולרים. רבים נבהלו. הם רכשו כסף מזויף וידם עוד נטויה. הזעזוע הזה כמעט השתיק את תנועת הדולרים במחלתה, מאחר שלא כל אחד מהסוחרים הללו בקי עצמו בזיופים.

האיש מפור דולרים. הגילוי בא למשטרה במפתיע, כרוב ההצלחות המשטר-יות. אדם חשוה, שבלשים עקבו אחריו במשך יומיים, הגיע לרחוב לליזנבלום ונראה בא במשא ומתן עם אנשים שעליהם ידוע, כי עסקיהם אינם נקיים ביותר. יום אחד הוחלט לעצור את האיש. ברגע שהאדם חש בדבר, החל להסתלק מהמקום, כשהוא מפור חבילות בצרות, במנוסתו. השוטרים המכירים את הטכניקה של "השמדת הוכי-חות בזמן הנסיגה" התחלקו לשנים. בעוד אחד מהם רודף אחרי האיש, אסף השני את החבילות. התוצאה: האיש נתפס ובי-חבילות נמצאו שטרות בני מאה דולר כל אחד, וכולם מזויפים. בסך הכל, נמצאו אצל האיש 5600 דולר. הוא מסר את שמו: לייבוש בורגנשטיין.

מקץ שבוע ימים, נעצרו עוד שני אנשי שים החשודים בהפצת הדולרים המזויפים. לבסוף, הגיעה המשטרה אל איש, שהוא, לדעתה, ראש הכנופיה. בשבוע שעבר, הובא ברנד לייזנבלום, אורח שוייצרי (כמיה) שאפשר לדון על פי פספורט שוייצרי מזויף) בפני השופט כהן-מגורי בתל-אביב. הוצאה נגדו פקודת מעצר. המפקח דוד קוגל ממשע המשטרה ביקש מהשופט, שהבקשה תישמע בדלתיים סגורות, מאחר שהיא מכילה חומר סודי. המשטרה טוענת נגד לייזנבלום, שהוא אשר הביא לארץ 20 אלף דולרים, שהודפסו באחד מבתי החרושת לדולרים באירופה, והוא אשר השתמש בסוכנים רבים כדי להפיצם.

אסונות

אש ברחוב אלנבי

נעלי גבורות, ביצים, גריסים, קמח, ספי-רים בכל השפות - כל אלה נראו בשבוע שעבר צוררים בערמה גבוהה מול הבית מספר 74 ברחוב אלנבי, שעלה באש. קהל רב הצטופף סביב המקום, המשטרה סגרה את הרחוב משני צדדיו והפתחה את התנועה דרך רחובות אחרים. כבאים, שוטרים ובעלי העסקים אצו אל תוך הפתחים מלאי העשן, כדי להוציא משם את הסחורות. עמל רב הושקע בחנות הספרים, שם נראו אנשים יוצאים ונכנסים כדי להציל ספרים. בקטע זה של חזית האש אפשר היה לומר בלשון המליצה: בעל הספר... אולם יותר מכולם נראה טרוד בעל חנות הספרים עצמו. יחסו לספר (חוסר הביטוח) התבטא יפה בזעה שכסתה את פניו.

שנים מבין בעלי ארבעת החנויות, שה' אש אחזה בהן איתו בוקר, היו אנשים ידועים מן ההדשות: ליהמן (העולם הזה 694) ו"בני", ליהמן, שמשפטו וערעורו גרם כאב ראש לא קטן לשופטים, המתלבטים בשאלה, מה זה פורנוגרפיה (הספר "חיי מין של היפאנים"). ובני, בעל החנות המפוארת לנעלים, פאר הנשים, שני-עצרו בשעתו בימי המלחמה בשוק השחור. הנעלים נראו לעיני כל, לא כן הפורנוגרפיה. הקהל הביט בספרים המפורזים: אנציק-

(המשך במדינה בעמוד 8)

השריפה באלנבי 74: חנויות בני, מצקין וליהמן עזות באש גם לא אהבה יפאנית